

BARI FATIMA

Amikor össze

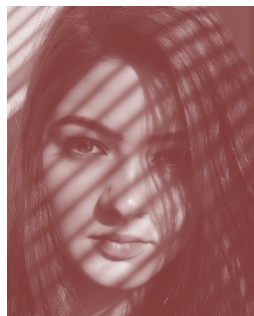
Apu szerint a terek összementek
a világ is
más
harcolta szabadság volt
lázadni kellett
volt miért

azt akartam mondani
küzdenék
szabad jövőben
adottak az utak
lázadni
volt miért
ha volt

Apu szerint nem csak a terek
mentek össze
a léleknek múlt el minden szabadsága

tág jövő lett

lázadni kell
volt miért
nem lázadok
Apu
(szerint) összemegyek
Apu szerint mindenki összemegy
vissza mennék
(én) bárki (is) legyek
ha lenne (ha) miért

azt akartam mondani nem jó
így
eldöntött jövőért
küzdeni
senki (bárki) nem

senkiből csak *akárki* lehetnék

Apu te lennél valaki
ha úgy összemész

arcon csaptál
komolyan
nevetve
hagytál ott.

parton sétálunk
minden álmomban
mióta
utálok magam.

Befonva szereted

parton sétáltunk
hajam befonva
szereted úgy.

sétáltunk parton
hóban
eldideregve
mindent.

arcon csaptál
viccből
neveltél
azóta piros.

parton sétáltunk
hidegtől vörös
arcod
volt tükör.

arcon csaptál
komolyan
sírtam
mint mindenki ott.

kócos csillagok

sötétségben csak te találsz haza
én miattad vagyok
bárhol otthon
megszűnök nevetésedben
ha egyáltalán voltam
aztán te kéretlenül tanítasz
ne siessek sehová
lassabban minden szebb

vagy a pillanat hogy
valami most összeér
amit mesélünk
ha szabad
s amit nem mesélünk
mert mindent csak titokban szabad
ahogy a szemedben levő csillagokat
sem kötöm össze hangosan
szeretni te is csak halkán lassan tanítasz
de mindennél biztosabban

Mawsynram

ha napsugár vagy
én mosoly
s kabátod

ha szél vagy
esőcseppek vagyunk
azok sem
még azelőtt elmúlok
hogy földre érnék
te hozod a vihart

itt vagyunk
mert itt kell lenni
nem tudom jó-e
szokom az esőt
a szelet

várom az összes
reggelt
itt nincs zöld ég
most szürke
új ízek
sós levegő

ez egy olyan út
amerre egyedül
akarsz menni
s ha nem kísér árnyékok
kabát nélkül
kell túrnöd
a viharokat
ha van egyáltalán bármi
itt ami
nem
víz

Messze magamtól

oxymoronokban gondolkodom és nem ismerem magam
fekete kérdőjel vagyok a színes égbolton
a bárányok közt mondjuk a piros színű
reggelente futok pedig nem akarok
csak akkor kell
mondjuk élni is most kell
de itt néha nincs kedvem
mégis minden pillangó szárnyát megsimítom
bármennyi repül felém
az igaz döntés vagyok a szerethető
a szerethető döntés
ami nem igaz
tükör vagyok ha annak szeretsz
s ha nem szeretsz tán nem vagyok
agapé akarok lenni
s feledni a zengő érceket
még jobban hinni hogy igaz
amiben mindennap hiszek

a naiv mosoly vagyok és az idegen ismerős
várfalakat állít körém a maradék értelem
az északi éjjel néha egyedüli zaja
s közben senki vagyok
a mai valakik közé soha be nem érő
szabad bárki lennék
egy még nem létező könyv vagyok
amiért érdemes rémálmodni
amiért leírom a jelent
hogymég később ne kelljen rajta rágódni
a meghúzott határvonal
az a 2 kilométer ami nélkül tudnám
hogymég tartozom
hogymég valahová mégis
az a négy fal vagyok ami összezár
vagy kinyitja felém a világot
vátésznek születnék következő életemben
bár elég lenne ha a jelent ismerem
a tegnapi ebédidő vagyok
az lennék leginkább
úgy tíz perc
amíg mosolyogva vagyok másnak tükör
magamnak jól ismert barát
s elégedett vagyok összes homokszemcsémmel
az egész egyszerű
a kávé kívül a szavak és te vagy az egyetlen mániám
ha kihagytam valamit engem a sorok között találsz meg

A lány, aki ott maradt

Szilveszter volt, ő meg 16. Azt mondta, jó buli, másnapra is ott marad, meg jövőre is. Azóta üvegezik a barátaival, meg a fiúval, aki amúgy nem a szerelme, de kétszer dobban a szíve, ha ránéz. Akkor is kétszer, ha nem néz rá. Szóval üvegezik ez a lány és iszik és szerelmes és jó neki. És akkor is ott marad majd, ha már nem lesz jó. Tépett szőnyegeken ül, hangosan kacag, és sosem rúg be. Mert megállítja a pillanatot, a legszebbet. Az üveg az ő kezéből mutat a fiúra, most megkérdezi. Na, valahol itt állunk le, a kép lefagy, mindenki hazamegy. Szóval ma is üvegezik ez a lány és iszik és szerelmes és éli, hogy jó volt neki. Egyedül maradt ott mindenkivel. Aztán most a harmadik szilveszteren azóta, egy másik fiúval, akit majd nem kérdez már, na, vele, ugyanúgy szőnyegen ül és szerelmes és jó neki, mert elhiszi, hogy 16, pont ő kérdez, és inkább iszik tovább és nem kérdez semmit.

UTAKON

1. Barcelona

Tegnap Barcelonában jártunk. Ez volt az első repülésed, annyira izgultál, hogy a kezemet szorongattad a felszállásnál. Én meg mondtam, hogy inkább csukd le a szemedet is, persze csak azért, hogy ne lásd: egy kicsit én is félttem.

Eddig nem láttalak sírni. Most is csak a stadionban – amikor beértünk, és ráléptél arra a fűre –, azt is jól leplezted. Meg kicsit mintha akkor is, amikor a kedvenc dalodat énekeltem, az egyik gigantikus téren – tudod, olyanon, amilyen nagyot most láttunk először. És nagyon neveltél, mert nem is azt a hangot énekeltem, és a szöveget is átírtam, és elmondtad, hogy még hóbotosan is szeretsz.

Aztán vettünk egy üveg bort, meg pizzát, csak azért, mert amúgy utáltad a spanyol kaját. A sebhelyes kezeddal fogtad meg az enyémet, én pedig ösztönösen adtam rá egy pusztit, te pedig kineveltél, mert már rég nem fáj. Tudtam, hogy nem fáj.

Egész éjjel a vörös tincsemet csavargattad, és nem mondtál semmit. Azt akartam kérdezni, hogy ha hazamegyünk, akkor is piszkálsz-e még a hajam. Bár fölösleges kérdés lett volna, tudtam, hogy nem megyünk haza. Majd veszünk egy meleg lakást, olyan sokablakosat, amelyet mindig is szerettem volna. Te meg majd utazgatsz, mondjuk a tengeren, ahogyan te szeretted volna, de azért gyakran hazajársz. Én meg mondjuk, tanítok, és regényt írok. Erre gondolhattál akkor, amikor hajnal lett, és még mindig csendben feküdtél mellettem.

Másnap megnéztünk minden bazilikát, teret, múzeumot. A szuveníresnél vettél egy nyakláncot, zöld köveset. Én neked pólót vettem, valami közhelyes spanyol felirattal a szerelemről, amin persze majd mindig jókat fogunk nevetni, ha egyszer felveszed. Akkor mondtad utoljára, hogy még így is szeretsz.

Csodálatos volt.

Ez volt az első álmom, amiben nem zuhantunk le, még a felszállás előtt.

2. Berlin

Nem létezik zöldebb ég, azt hiszem, sem rövidebb idő. Idegenekről nézünk mindig filmet, jobb, mint bármi magunkról, mint a fal, amelynek lassan szedjük le tégláit. Azt mondanád, hogy nincsenek téglák – közben ez a legnagyobb. Én városokat építettem már, s csak te látod házait. Lassan kóborolsz utcáin, térképet írsz magadnak. Itt tőled zöld az ég s neked ismerős a folyó, mely valahol mindent kettészel. S ezt is pontosan felrajzolod, ahogy a hidat is, melyet majd neked építék lebontott tégláidból, hogy egyszer átkelhess rajta. S ahogy te a híd után, én pedig a falaid nélkül, rá fogunk jönni, hogy valahogy ez a legszebb üresség. Aztán kávézunk, mert úgy szoktuk, vagy legalábbis én. S közben észre se veszem, de mire kész leszel a térképpel, leöltöztetted a lelkemre varrt összes ruhadarabot.

3. Húsvét-szigetek

Most nem álmodom, mert valahol itt lehetünk, ha pontosan nem is a parton, de közel ahhoz, amit már nem mos el víz. És már tényleg nem képzelődünk, mert látjuk a tengert, benne valahogy egymást meztelenül. Bálnákat keresel majd, amikor kihajózunk, de nem lesznek. Elhajtja őket a közeledő hajónk, vagy csak megérik, hogy most nincs szükség magányra. Valójában semmire sincs szükség, itt is csak azért vagyunk, mert nincs olyan, hogy sehol sem. Vagy ha van, ahhoz meztelenül kell lenni, valahol olyan mélyen a tengerben, ahová már a bálnák sem követnek. Szóval, amíg én nem tudok úszni, addig csak hajózunk fölé. S amíg tanítasz, játszuk el, hogy a sehol sem mindig ott van, ahol szeretnénk. Aztán mire megtanulom, már mindegy lesz, mert bálnákkal is elhiszem majd, hogy el vagyok veszve. Aztán most így, az óceánon félig-meddig szabadon, elhiszem, hogy csak melletted tanulok meg úszni, hogy a sehol sem meghatározatlan hely, és hogy bárhol vagyunk meztelenül, már nem álmodom.

4. Heidenau

Majd megírom, mennyire szeretem és elküldöm, mint üzenetet, ha már nem vagyok a foglya. Megírom, és messze megyek, s ezerszer lesz a válasz, s akkor majd újra szeretni térek vissza. Sosem szívott egyetlen cigaretta vagy nekem. Elhullajtom lassan összes dohányod, mégsem érzem ízed igazán, s nem számít, mert jobban kellesz, mint szó a szívemnek. S mégis újra és újra elmegyek, és újra bízva térek vissza, mert út közben ötlük fel az igazán otthon. S nem kell a féligszítt cigaretta, s csókod íze nélkül is pont ugyanúgy tudom: immáron nem tudok nélküled. Mert amíg lehet, mindig hévvel hazatérve megírom, és azonnal szertekürtölöm. S mindegy, hogy mikor lesz fölösleges, most éljen az összes hangos hiba. Feledem a félelmet s talán öröm, ha nem ad enyhét nélküled az álom. Mert más szavával mondom el a számomra elmondhatatlant, mégis megírom, s most küldöm, mert most tudom, hadd jelentse még akkor a legszebbet, amikor már önmagában a legtöbbet jelent.

5. Vlagyivosztk

Szóval a vonatok zajánál tartottunk, meg ott, hogy nem szereted. Én meg mindent szeretek, ami újat hoz, hisz gyerek vagyok még. Bár ők nem mentegetőznek. Te meg mindig többnek látsz, pedig hazudok mindenről, ami szép. Az étkezőkocsiban éjszakázó nagypapa álmai, meg az összes fény, amit meséltem, mind csak függőség. Magadban te is tudod, hogy beteg vagyok, csak így akarsz szeretni. Ahogyan lassan elviseled a vonatok zaját, úgy fogadom el én is magam, de csak ha az összes nagypapa felkel majd, s közben minden fény kialszik.

6. Orfield

Azt mondták, világot teremtek magamnak, valami teljesen újat. Azt is, hogy ne engedjek be inkább senkit, s valahogy most te mégis itt vagy. Azt mondták, csináljam, mert öszin-

te. Világot teremtek, most beengedlek, figyelj. Ez a világ még rosszabb, mint a kinti, mert kicsi, annyira kicsi, hogy alig tart ki. Csak néha jön elő, nem tudni, meddig, kinek, mi célból. Eljön, mert úgy mondják, megteremttem, s te most, lehet, benne vagy. S látod, hogy az is sötét, ami talán teljesen igaz. Én pozitív vagyok, tudod, vannak azok az oxymoronok. És van, hogy bántják a fület, az enyémet a legjobban, mégsem teszek ellenük. Van ez a világ, leginkább neked. Nem tudni, mi célból, csak van, vagy talán nincs is, mert nélküled nem létezik. Szóval van ez a világ, amire rámondják, hogy én teremtem, s közben te építed fel egyedül, bár lehet, hogy bennem. S az egyetlen szépsége az, hogy akkor is a tiéd lesz, ha már bennem semmi sem marad.

Konstelláció, akril, print, fatábla, 50 cm, 2010

